

DESZKASZÁLKÁK

A Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség
gyülekezeti lapja - 2017. október
Presbiterjelöltek bemutatkozása

Cikkeket, beszámolókat a deszkaszalkak@gmail.com címre várunk
www.deszkatemplom.tirek.hu tel.: 46/506-613

Lelkészi hivatal: 3525 Miskolc, Palóczy u. 21.
hivatali idő: hétfő, péntek 9-12 óra, kedd 14-17óra, csütörtök 15-18 óra

ELŐSZÓ

A presbiterekkel szemben támasztott bibliai feltételek

„Ekkor összehívta a tizenkettő a tanítványok egész gyülekezetét, és ezt mondták nekik: „Nem helyes az, hogy az Isten igéjét elhanyagolva mi szolgáljunk az asztaloknál. Hanem válasszatok ki magatok közül, atyámfiai, hét férfit, akikről jó bizonysgot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel, és őket állítsuk be ebbe a munkába; mi pedig megmaradunk az imádkozás és az ige szolgálata mellett.” (ApCsel 6:2-4)

„ViseljeteK gondot tehát magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket a Szentlélek, hogy legeltessétek az Isten egyházát, amelyet tulajdon vérével szerzett.” (ApCsel 20:28)

„A vezetésben bevált presbiterek kétszeres megbecsülést érdemelnek: elsősorban azok, akik az igehirdetésben és a tanításban fáradoznak.” (1Tim 5:17)

„Azért hagyjalak Krétában, hogy rendbe hozd az elintézetlenül maradt ügyeket, és presbitereket állíts szolgálatba városonként, ahogyan meghagytam neked: ha van olyan, aki feddhetetlen, egyfeleségű férfi, akinek gyermekei hívők, nem vádolhatók kicsapongással, és nem engedetlenek. A püspök ugyanis, mint Isten sáfára legyen feddhetetlen, nem önkényeskedő, nem indulatos, nem részeges, nem kötekedő és nem haszonleső, hanem vendégszerető, a

jóra hajlandó, józan, igazságos, kegyes, önmegtartóztató, aki ragaszkodik a tanítással megegyező igaz beszédhez, hogy az egészséges tanítással tudjon bátorítani, és meg tudja győzni az ellenszegülőket.” (Tit 1:5-9)

„A közöttetek levő presbitereket tehát kérem én, a presbitertárs és Krisztus szenvedésének tanúja, valamint eljövendő dicsőségének is részese: legeltessétek az Isten közöttetek levő nyáját; ne kényszerből, hanem önként, ne nyereszkeedésből, hanem készségesen; ne is úgy, mint akik uralkodnak a rájuk bízottakon, hanem mint akik példaképei a nyájnak.”

(1Pt 5:1-3)

„Igaz beszéd ez: ha valaki püspökségre törekszik, jó munkát kíván. Szükséges tehát, hogy a püspök legyen feddhetetlen, egyfeleségű férfi; megfontolt, józan, tisztességes, vendégszerető, tanításra alkalmas; nem részeges, nem kötekedő, hanem megértő, a viszálykodást kerülő, nem pénzsóvár; olyan, aki a maga háza népét jól vezet, gyermekeit engedelmisségben és teljes tisztességben neveli. Mert ha valaki a maga háza népét nem tudja vezetni, hogyan fog gondot viselni az Isten egyházára? Ne újonnan megért ember legyen, nehogy felfuvalkodva az ördöggel azonos ítélet alá essék. Szükséges, hogy a kívülállónak is jó véleményük legyen róla, nehogy gyalázatba és az ördög csapdájába essék. Ugyanígy a diakónusok is tiszteletre méltók legyenek, nem kétszínűek, nem

mértéktelen borivás rabjai, nem hasznosok, hanem olyanok, akikben megvan a hit titka tiszta lelkiismerettel. De ezeket is meg kell vizsgálni előbb, csak akkor szolgáljanak, ha feddhetetlenek. Feleségük is hasonlóan tiszteletre méltó legyen: nem rágalmazó, mértékletes, mindenben hü-

séges. A diakónusok legyenek egyfeleségű férfiak, akik mind gyermekeiket, mind a maguk háza népét jól vezetik. Mert akik jól szolgálnak, azok szép tisztességet szereznek maguknak, és nagy bátorságot nyernek a Jézus Krisztusba vetett hit hirdetésére.” (1Tim 3:1-13)

LELKIPÁSZTORI ÜZENET

„ViseljeteK gondot tehát magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket a Szentlélek, hogy legeltessétek az Isten egyházát, amelyet tulajdon vérével szerzett.” (ApCsel 20:28)

Pál apostol többek között ezekkel a szavakkal búcsúzik az efézusi presbiterektől. Nagyon fontos a számára, hogy viseljenek gondot magukra. Ma már egyre több komoly cég felismeri, hogy véget kell vetni a dolgozó kizsigerelésének. Ha azt akarják, hogy a munkavállaló a legjobban teljesítsen, segíteni kell abban, hogy boldog, kiegyensúlyozott legyen, mert akkor lesz a munkájában is produktív, lelkes, odaadó. A hívő keresztyénnek is fontos, hogy figyeljen önmagára és szeretteire, családjára, mert ebben az esetben tud a gyülekezetben is odaadó, felelősségteljes szolgálatot vállalni. A mi jó lelkiállapotunk azonban nem csak a szabadidőnkkel függ össze, sőt: az Úrral töltött minőségi idő és kapcsolat függvénye! Amikor azt mondja Pál, hogy viseljeteK gondot magatokra, akkor az azt is jelenti, hogy az Úrral legyen élő, mindennapi felüldülés a beszélgetés imádságban, a közösség vele a Bibliaolvasás által, stb.

Aztán a presbiterek szívére helyezi, hogy viseljenek gondot a nyájra is, ahol őrizővé tette őket a Szentlélek.

Itt azonban kezdjük a végéről. Azt mondja Pál, hogy őrizővé tett a Szentlélek. A presbiterség egy hivatás. Emberek választanak meg, de Istentől való elhívásnak kell tekinteni.

Apresbiterség nem valakinépszerűségének fokmérője. Pál nem emberekről beszél: őrizővé tett a Szentlélek! Isten hív el presbiternek, az embereket felhasználva. Ha őszinte, imádságos szívvel írtunk a jelölő lapra és választunk, Isten akarata fog megvalósulni.

Fontos az is, hogy a gyülekezetben tett minket őrizővé a Szentlélek. Éppen ebben a gyülekezetben. Van más hely, más gyülekezet, de ez az a hely, ahol Isten szolgálatba állít.

Az pedig, hogy őrizővé tett a Szentlélek, az eredeti görög szöveg szerint érdekes módon a püspökre utal. Akik végig olvasták az elmúlt évben részletekben megjelent tanulmányomat az újszövetségi tisztségekről, azok olvashattak a püspökökről is benne. A püspök szó jelentése valóban felvigyázó, olyan valaki, aki számon tart embereket, intéz ügyeket,

stb. És ezzel nagyon jól összefoglalja Pál, kik a presbiterek.

Olyan előljárói a gyülekezetnek a presbiterek, akik számon tartják a gyülekezet tagjait, mint a pásztor. A pásztornak fontos, hogy minden báránya meg legyen. Nem hagyja hidegen, ha elkóborol némelyik, hanem utánuk megy. Ha kell, akkor odasújt az állatnak, fegyelmez is. Azonban fontos neki a bárányok egészsége, segíti, táplálja, terelgeti őket. Megvédi őket a külső ellenségtől. – Valami ilyesmit végez a presbiter is, segítve a lelkipásztort. Ezért fontos a hitbeli ismeretekkel rendelkező is: tudjon oltalmazni a tévtanításokkal szemben, tudjon bátorítani, tanácsolni, vezetni.

Aztán a felvigyázó jelenti azt is, hogy gondot visel a materiális javakra, mint hivatalnok. Számon tartja és gondját viseli a gyülekezet anyagi dolgainak és amire képessége van, azt latba veti az érdekében. Felelős a gyülekezetért, mert az övé, mert gondviselővé tette őt itt Isten.

És ez megint nem azt jelenti, hogy mindent a presbiter csinál. Sőt! De ő a házigazda, őt minden érdeklí, és amiben nem tud, nem bír eljárni, abban mindben segítséget kér olyanoktól, akik tudnak és akarnak szolgálni az Úrnak. A kommunizmusban azért választottak falun kőművest, fuvarozót, stb. presbiternek, hogy legyen, aki a szakmunkákat elvégzi. Pedig a presbiter nem az, aki mindent megcsinál, mindenhez ért, hanem az, akit az Úr hívott el a szolgálatra, akinek fontos a gyülekezete és aki ezért képes másokat is bevonni a szolgálatba, segítséget kérni azoktól, akik ennek a szakemberei.

És a legfontosabb, hogy ahogyan ezt egyszer valaki gúnyosan megfogalmazta, az Isten egyháza nem egy gittegylet, amit létrehozott néhány ember és most már muszáj fenntartani, ha van templom, meg ilyenek, hanem az egyház az a hely, az a közösség, amit az Úr Jézus Krisztus az Ő drága vérével szerzett. Olyan emberek a tagjai, akik az ő szenvedése és halála árán kaptak kegyelmet bűneikre és ezt a kegyelmet szeretnék meghálálni. Olyan emberek, akik együtt akarnak örvenedezni Urukban hétről-hétre, alkalomról-alkalomra, és ha bajban vannak, együtt akarják kérni a megoldást Istentől, együtt hordozzák a másik terhét,

Ez az egyház, ahová Isten az Ő Szentlelke által többeket már régen, akár évek óta elhívott presbiternek, akik így szolgálnak Neki, az Ő dicsőségére. A mi feladatunk egyházunk törvényei szerint az, hogy ezeket az embereket ismerjük fel és hivatalosan is tegyük előljárókká, gondviselőkké, presbiterekké gyülekezetünkben. Ehhez adjon világosságot, bölcsességet az Úr nekünk.

*Almás Ferenc
vezető lelkipásztor*

FÜLE LAJOS: PRESBITEREK

KINEK A LELKE VÁGYIK A FÉNYRE,
KINEK KENYERE AZ ÚR IGÉJE,
ÉS KENYERÉBŐL MÁSNAK IS SZEL,
AZ PRESBITER.

KINEK VAN SZEME A MÁ S BAJÁRA,
KINEK VAN FÜLE A MÁ S JAJÁRA,
A TENNIVALÓIT ÍGY MÉRI FEL,
AZ PRESBITER.

KI MÁSNAK VERMÉT SOHASEM ÁSSA,
AKI KERESZTJÉT NEM TESZI MÁ SRA,
A MÁ SOK TERHÉT ÍGY VESZI FEL,
AZ PRESBITER.

KINEK A TEMPLOM KEGYELEM HÁZA,
OTTHON VAN BENNE MAGA, CSALÁDJA,
BÁR MINDENÜTT AZ ÚRRA FIGYEL,
AZ PRESBITER.

AKI HITÉT ÖRÖMMEL MEGVALLJA,
MIND PRESBITER, BÁR NEM AZ A RANGJA,
DE KEDVES ÉLET ISTEN ELŐTT:
MEGÁLDJA ÉS MEGSZENTELI ŐT.

PRESBITERJELÖLTEK BEMUTATKOZÁSA

Bányai Péter

Először is szeretném megköszönni a testvéreknek, hogy a presbiter-jelöltek között lehetek. Bányai Péter vagyok, 29 éves, nő, jelenleg a Nemzeti Adó – és Vámhivatal Operatív Ellenőrzési Osztályán dolgozom kormánytisztviselőként. Gyermekként itt a Deszkatemplomban konfirmáltam, és azóta is ehhez a gyülekezethez tartozom, feleségemmel itt kértük Isten áldását házasságunkra. Konfirmációmát követően erős elhatározás híján sajnos kicsit ritkábban jártam istentiszteletekre, felnőttként jutottam el arra az elhatározásra feleségemmel együtt, hogy szeretném megismerni közelebről is Istent, ezért ismét elkezdtünk járni ide, a Deszkatemplomba. Nagyon örültünk annak, amikor az egyik istentiszteleten Almási Ferenc nagytiszteletű úr hirdette, hogy indít egy új bibliakört Keresztkérdések kurzus címmel. Ebben a körben nagyon sokat tanulhattunk Istenről, az Ő kegyelméről, valamint sok új emberrel ismerkedhettünk meg, akik közül többekkel azóta is szoros barátságot ápolunk. A Keresztkérdések kurzus alatt éreztem azt, hogy Istentől mennyi áldást és kegyelmet kaptam, már akkor is, amikor még a széles úton jártam. A kurzus elvégzését követően csatlakoztunk egy másik bibliakörhöz, a Kövess Engem körhöz, valamint később csatlakoztunk a Feta körhöz is, amelynek jelenleg is aktív tagjai vagyunk.

Az elmúlt évben feleségemmel együtt elindítottuk a Fiatal házasok körét a gyülekezetben, illetve nemrégiben elkezdtük a Filmclub szervezését is. A téli időszakban a teaosztást szervezzük.

A sáfársági gondnok jóvoltából részt vehettem a sáfársági bizottság ülésén is. Munkából adódóan úgy gondolom, hogy presbiterként első sorban ezen a területen tudnék szívesen szolgálatot vállalni

1961-ben születtem Miskolcon. Szüleim hitben neveltek, de megtérésre nekem is szükségem volt. Hála Istennek, sokan mások is segítettek ezen az úton, még külföldiek is! Ezért is tartom nagyon fontosnak azokat a találkozásokat, ahol egymás hite által erősödhetünk. Egy könyvben megjelent prédikációs sorozat által lett egyértelmű számomra, hogy Jézus kegyelme nélkül elveszett vagyok mind földi, mind mennyei vonatkozásban. Jelenleg Szendrőn dolgozom gyógyszerészként. Családommal Miskolcon lakunk. Feleségem, Kati hivatása pedagógus. Hálásak vagyunk az Úrnak öt gyermekünkért. Hárman közülük már önállóak, ketten még tanulnak. Lányaink tagjai voltak az EgyIK Ifinek. Tavaly októberben született az első unokánk, akiért szintén nagyon hálásak vagyunk! 2008. januárjától tartozunk a tetemvári gyülekezethez. 2011-ben a gyülekezet presbiternek választott. A Kövess Engem Kör csoportban aktívan tevékenykedem. Nagy örömet jelentett nekem, hogy a Kereszt Kérdések sorozatokban kiscsoportvezető lehettem! A missziói csoportban a programok megtervezésében, lebonyolításában segítetek. Úgy tapasztalom, hogy a kisebb csoportokat könnyebb bevonni az aktív tevékenységekbe, mint a nagy gyülekezetet. Továbbiakban is keresnünk kell a fiatalok közösségbe való beépítésének útját-módját. Az egyik legfontosabb igevers számomra : *”Jézus Krisztus az út, az igazság és az élet.”* (Jn 14:6)

Bartha Árpád, dr.

Benke László dr.

1948. január 14-én születtem a Hejőpapi parókián. Apai és anyai ági felmenőim között századokra visszamenően sok református lelkész, tanító vagy „lévita” volt. Az általános iskolát szülőfalumban, a középiskolát Sárospatakon (az akkor éppen a Rákóczi családról elnevezett állami) gimnáziumban végeztem, majd Miskolcon a Nehézipari Műszaki Egyetemen szereztem bányaművelő mérnöki oklevelet 1971-ben. Első munkahelyem a Tatabányai Szénbányák XII/A aknája volt, ahol beosztott bányamérnökként dolgoztam, majd 1972 végétől visszakérültem Miskolcra, az egyetem Bányaműveléstan tanszékén kutatói beosztásokban, de főleg oktatóként alkalmaztak nyugdíjba menetelemig, sőt néhány évig még azután is.

Feleségem (immár 43 éve) Nagyházi Erzsébet kohómérnök, szintén gyülekezetünk tagja. Egy gyermekünk van, András, aki már 11. éve Szendrő református lelkésze. Felesége Szendrőlád lelkésze. Az ő révükön 4 unoka Istennek hálás nagyszülei vagyunk.

Az istenhitet a szülői háztól hoztam magammal, azt is mondhatnám, hogy az anyatejjel szívtam magamba. A deszkatemplomi gyülekezetet egyetemista éveimtől tekintem lelki otthonomnak. Nagy megtiszteltetés volt számomra, hogy még dr. Szilágyi István lelképásztorsága idején válhattam a presbitérium tagjává.

Presbiterként az elmúlt 38 év alatt több megbízatásom is volt, ezeket változó sikerrel, de a legjobb tudásom szerint igyekeztem ellátni. Két cikluson át, 12 évig voltam zsinati tag, ezen belül először a Kommunikációs, majd a Missziói, végül az Oktatási bizottság tagja. A most véget érő presbiteri ciklusban a gyülekezetben presbiteri jegyző és a Deszkaszálkák szerkesztőségének voltam tagja, községi megbízatásként a Borsod-Gömöri Református Egyházmegye világi főjegyzőjévé és az egyházkerületünk tanácsosává választottak.

Megválasztásom esetén a januárban kezdődő új presbiteri ciklusban inkább háttérmunkát szeretnék végezni, döntés-előkészítő feladatokban szívesen vennék részt, és tőlem telhetően igyekszem segíteni az újonnan megválasztott presbitereket és bizottsági tagokat.

Az elmondottak összefoglalásaként idézem azt az Igét, aminek igazságát éveim számának növekedésével egyre inkább érzem:

„...nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem egyedül a könyörülő Istené.” (Rm 9:16)

1954-ben születtem Rétközberencsen református családban. Nagyszüleim és szüleim hívő, keresztyén élete példaértékű egész eddigi életem során. Testvéremmel már kisgyermek korunkban hűségesen jártunk gyermek istentiszteletre. A konfirmációi fogadalomtétel meghatározó volt életemben, de csak gimnáziumi éveim alatt jutottam élő hitre, édesanyám komoly betegsége kapcsán. Megtapasztaltam, hogy a nehéz helyzetekben minden emberi segítség kevés, de az onnan felülről jövő mindenhez erőt ad és meggyógyít. Érettségi után az OTP Banknál kezdem dolgozni, ahol ma is, közel 45 éve szeretettel segítem munkatársaimat munkaüggyel kapcsolatos feladatok ellátásában. Házasságkötésem óta (1975) élek Miskolcon. A Tetemvári gyülekezethez egyik munkatársam segítségével 1977-től tartozom, de aktívabban csak a templom leégése után kapcsolódtam be, amikor már segítő munkámmal is hozzájárulhattam a templom újjáépítési feladataihoz. 2000-től pópresbiteri, majd az utolsó két ciklusban presbiteri tisztséget töltöttem be a gyülekezetben. Egy felnőtt lányunk van, aki szintén gyülekezetünk tagja. Eddigi munkám során a diakóniai csoportban szolgáltam. Szeretetvendégségek teljes körű koordinálását és lebonyolítását végeztem. A gyülekezethez tartozó, de már a templomba eljönni nem tudó, idősebb beteg testvéreket látogatok, illetve tartom velük a kapcsolatot. Az úrvacsorai alkalmakra az úrvacsorai jegyek beszerzése is a feladataim közé tartozik. Statisztikát készítek az úrvacsorával kapcsolatosan. Egyházfenntartói járulékokat és más pénzbeli adományokat veszek át a vasárnapi istentiszteletek alkalmával. Szeretettel segítek a nyári napközis táborban a gyermekek felügyeletében. Amennyiben a következő ciklusban is betölthetem a presbiteri tisztséget, szívesen és szeretettel vállalom továbbra is feladatot a diakóniai csoportban, de a sáfársági területen illetve a parókián felmerülő feladatokban is örömmel segítek. Gondolok itt a pénztárosunk által végzett feladatokban való közreműködésre. Célom, hogy a konfirmált fiatalok a gyülekezetben maradjanak, általuk a szüleik is templomba járó, hívő egyháztagokká váljanak, illetve a meglévő tagok ne más gyülekezetben keressék az Úrral való közösséget. Hála az Úrnak, sok helyen tevékenykedem, szolgálok, és amikor az ismerőseim megkérdezik, hogyan bírok ennyi feladatot ilyen alázattal ellátni, a válaszom: *„De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.”* (Ézs 40:31) Megválasztásom esetén ezt az ígét szeretném a szívemre helyezve szeretettel, alázattal végezni a feladataim.

*Beriné Kovács
Irén*

**Csányiné
Wittlinger Mária**

Miskolcon születtem 1957-ben református családban. Szüleim és családom mindig is a Deszkatemplom gyülekezetéhez tartozott. Itt kereszteltek, itt kötöttem házasságot és a lányunkat is itt keresztelték. 38 éve dolgozom a Fáyban középiskolai tanárként. 2007-től szakmai igazgatóhelyettesi feladatokat látok el. Iskolánk 2011-től egyházi fenntartású lett, vagyis Fáy András Görögkatolikus Közgazdasági Szakközépiskola, majd szakgimnázium lett. Nagyon fontosnak tartom, hogy intézményünkben van református hittan oktatás, és a tanároknak is lehetőségük van hitük gyakorlására. Férjem Csányi Béla, templomgondnok. 21 évet dolgozott Lyukóbányán földalatti erősáramú üzemmérnökként. 1997-től szolgál folyamatosan az egyházköztségben. 2000 óta áll alkalmazásban mint templomgondnok. 41 éve vagyunk házасok. Lányunk Csányi Zita Mária orgona- és szolfézstanár. Jelenleg a Csomasz Tóth Kálmán Református Alapfokú Művészeti Iskolában tanít Felsőzsolcán, és a Lévy József Református Gimnázium kórusát segíti, kíséri zongorán. 10 éve lát el kántori szolgálatokat a Deszkatemplomban. A presbiteri tisztségre való újbóli jelölést szolgálatnak tekintem. Férjemnek az elmúlt 20 évben nagyon sokat segítettem a templom és gyülekezeti ház körüli teendőkben, ezt szeretném továbbra is folytatni. A gyülekezet munkájában a rendezvények szervezésének területén, a sáfársági munkában, valamint a Jókai iskola Igazgatótanácsi munkájában szeretnék részt venni. Az oktatásban megszerzett közel 40 éves tapasztalatommal szeretném segíteni a Jókai iskolánk munkáját.

Debrecenben 1959. július 22-én születtem református családban. Édesapám Dézsi Ferenc mozdonyvezető volt, édesanyám Berkes Olga kereskedelmi eladóként kereste a kenyerét.

Tatabányán 1977-ben érettségiztem, a Szabó József Geológiai Szakközépiskolában, ahol két évvel később geológus technikus oklevelet szereztem.

Kisebb kitérővel 1981-ben a Magyar Államvasutakhoz szegődtem, ahol a szükséges tanfolyamok elvégzését követően villamosmozdonyvezetőként dolgoztam egészen 1993. december 31-ig. Időközben a Miskolci Egyetem Állam- és Jogtudományi Karán 1992-ben jogi diplomát szereztem. 1994. január 1-től a Magyar Köztársaság Ügyészségén, kezdetben, mint ügyészségi nyomozó, majd 1997-től, mint ügyész dolgoztam.

1991-ben házasságot kötöttem Tóth Ilonával. A Mindenható 1991-ben, 1993-ban és 1995-ben Emese nevű lányunkkal és Attila, valamint Zoltán nevű fiúnkkal ajándékozott meg bennünket. A Miskolc-Tetemvári Gyülekezetbe 1998 óta járok. 2000. március 15-én konfirmáltam. Jelenleg is büszke tagja vagyok ennek a gyülekezetnek. Esetleges presbiternek történő megválasztásom esetén, a gyülekezeti tagok hitének elmélyítésében szeretnék elsősorban feladatot vállalni, illetve rábízom magam a gyülekezet lelkeszi, illetve világi vezetőjére, hogy meghatározzák milyen további elvégzendő feladatom lesz abban a közösségben, amelytől esetlegesen felhatalmazást kapok.

Dézsi Ferenc, dr.

Guba Péter

52 éves vagyok. Régi, miskolci, polgári családból származom. Kicsi gyermekkoromtól a gyülekezet tagja vagyok. Még Szilágyi Pista és Irlanda Sanyó bácsiék által tartott gyermek istentiszteleteken kezdtem megismerni hitünk alapjait. 2000 óta szolgálom a gyülekezetben presbiterként. Agrármérnök, tejipari szakmérnök és számítástechnikai programozói végzettségem van. 20 éve a B-A-Z Megyei Kormányhivatalnál dolgozom, mint élelmiszerbiztonsági felügyelő. Feleséggel három gyermeket neveltünk föl, Isten segítségével, és remélem, az Ő dicsőségére.

Konfirmációm alkalmával jutottam hitre, ekkor adtam ét életemet Jézusnak. Gyakran jártunk a testvéreimmel a későbbi Biblia Szövetség által szervezett, akkor még illegális csendes napokra és ifjúsági csendes hetekre. Az alkalmakon hallottak elmélyítették a hitemet. Voltak a későbbiekben kétségeim, botlásaim, elhajlásaim, kísértéseim, de Jézus nem engedett el, hűséges volt hozzám akkor is, amikor én hűtlen. Az üdvbizonyosság megértése és elfogadása vetett ezeknek a megpróbáltatásoknak véget. Innentől kezdve hálás szívvel szolgálom Urunkat. Elvégeztem a Sárospataki Református Teológiai Akadémia Presbiteri és Gyülekezeti-munkás Népfőiskoláját. Tagja vagyok a Magyar Református Presbiteri Szövetségnek. Az elmúlt esztendőben részt vettem a 161. Református Cursillo-n. Ennek a csodának az átélésére minden testvért őszinte szívvel bátorítok!

A gyülekezetben sok területen kaptam elhívást a szolgálatra. A testvérgyülekezeteinkkel tartom fenn a hitbeli és emberi kapcsolatot. Rendszeresen, levélben kívánok nekik a gyülekezetünk nevében áldást a nagy ünnepeinken. Megszerveztem, nagyon sok testvér segítségével a Nemzeti Összetartozás Napja alkalmából a közös ünnepi istentiszteleten való részvételüket, szállásukat, ellátásukat. Ez év nyarán, Kárpátalján, a Salánki Református Egyházközséget kerestem meg, testvérgyülekezeti kapcsolat létrehozásának ajánlatával. Velük már van kapcsolatunk, hiszen egyik gyülekezeti kirándulásunk alkalmával tőlük kaptunk szállást, ellátást. A gyülekezeti kirándulások jelentős része Isten segítségével, a szervezésem által jött létre. Egyházi ünnepeinken az úrvacsorai jegyek előkészítésében is részt vállalok. Segédkezem az úrasztalánál ezek kiszolgáltatásában. Tagja vagyok gyülekezetünk kórusának is. Vasárnaponként a templomi presbiteri ügyeleti szolgálatot is szívesen végzem. A gyülekezeti piknikek megrendezéséből is igyekszem kivenni a részem. Készítettem kvízt, pakoltam a bútorokat és a főzésnél is örömmel „kuktáskodtam”. A jövőben a fent említett szolgálatokat nagy alázattal, szívesen folytatom.

„Adjad, fiam, a te szívedet nékem, és a te szemeid az én útaimat megőrizzék.” (Péld 23:26)

1985. szeptember 20-án születtem élő hitű református szülők első gyermekeként. Szüleim, nagyszüleim, hitre és istenfélelemre neveltek, de az Úr Jézus Krisztust csak a konfirmációm utáni nyáron, 15 éves koromban fogadtam el személyes Megváltómnak és Uramnak. Hat évvel később egy lelki megújuláson mentem át, melynek során az Úr megerősítette bennem kamaszkori elhatározásomat, hogy teljesen Neki adom az életem. A Debreceni Egyetemen szereztem diplomát vidékfejlesztési agrármérnökként, majd ugyanitt doktoráltam a gazdálkodás- és szervezéstudományok területén. 2013-ban nősültem meg, házasságkötésünk óta feleségem, Bodnár Kata is gyülekezetünk hűséges tagja. Isten eddig két kislánnyal (Anna és Bodza) áldotta meg közös életünket. Jelenleg a Központi Statisztikai Hivatalban dolgozom gazdaságstatisztikusi munkakörben.

Tíz éve vagyok a Miskolc-tetemvári Református Egyházközség tagja, hat éve presbiterként is szolgálok gyülekezetünkben. Családommal rendszeresen látogatjuk a vasárnapi istentiszteleteket, illetve a FeTa kör alkalmait. Kezdetől fogva oszlopos tagja, majd három évig vezetője voltam a Timóteus ifinek. Részt veszek a sáfársági és a missziós bizottság munkájában, valamint koordinálok a Deszkaszállkák szerkesztőbizottságának munkáját.

Rendkívüli öröm számomra, hogy aktív részese lehetek vezető lelkipásztorunk missziós és gyülekezetépítő tervei kibontakoztatásának. Meggyőződésem, hogy a presbitérium elsődleges feladata támogatni a lelkipásztort Istentől kapott látásának megvalósításában. Újraéledésük esetén nagyobb részt szeretnék vállalni a sáfársági bizottság munkájából, továbbra is aktív részese kívánok lenni a Deszkaszállkák szerkesztőbizottságának, valamint újabb gyülekezeti kiscsoportok létrejöttét szeretném katalizálni, hogy a közösség gyakorlásának biblikus hagyománya minél inkább megvalósuljon gyülekezetünkben.

Pál apostollal együtt vallom nem csak az üdvösség, hanem minden Istentől származó ajándék tekintetében:

„Annakokáért tehát nem azé, a ki akarja, sem nem azé, a ki fut, hanem a könyörülő Istené.” (Rm9:16)

Jobbágy Péter, dr.

Jobbágy Tamás

1985. szeptember 20-án születtem Miskolcon egy hétgyermekes református család második gyermekeként. Szüleim, nagyszüleim hívő keresztyének, hitre és istenfélelemre neveltek. Gyermekkoromtól fogva tudtam, hogy bűnös vagyok és szükségem van a megtérésre. Isten 12 éves koromban érintette meg a szívemet, ekkor fogadtam el megváltó kegyelmét. Ez a kegyelem kísér azóta életem minden percében. A Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Építészmérnöki Karán szereztem diplomát. Tanulmányaim végeztével haza költöztem Miskolcra. 2012-ben nősültem meg, házasságkötésünk óta feleségem, Boglárka is gyülekezetünk hűséges tagja. Isten eddig két gyermekkel, Brigikével és Gergővel áldotta meg közös életünket. Szakmámat egyéni vállalkozóként gyakorlom.

Tíz éve vagyok a Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség tagja, két éve a Műszaki bizottság tagjaként segítem a sáfársági gondnok, valamint a vezető lelkipásztor munkáját. Másik szolgálati területemet a Deszkaszálkák szerkesztőbizottságában találtam meg, én rendezem nyomda alá az újságot. Családommal rendszeresen látogatjuk a vasárnapi istentiszteleteket, kezdettől fogva oszlopos tagja voltam a Timóteus ifinek, majd abból kinőve a FeTa körben találtunk új testvérekre.

Örülök, hogy szolgálattal segíthetem lelkipásztorunk munkáját, s szakmai tudásomat is kamatoztatni tudom a gyülekezet javára. Úgy gondolom, gyülekezetet építeni csak együttes erővel, csapatban dolgozva lehet. Szeretnék ennek a csapatnak még aktívabb tagjává válni. Megválasztásom esetén meglévő szolgálataim mellett szeretnék részt venni a sáfársági bizottság munkájában, valamint célom a gyülekezet ingatlanfejlesztési koncepciójának kidolgozása.

A zsoltáros szavai bátorítanak úgy egyéni életemben és munkámban, mint gyülekezeti szolgálattomban: „*Mind boldog az, a ki féli az Urat; a ki az ő útiban jár! Bizony, kezed munkáját eszed! Boldog vagy és jól van dolgod.*” (Zsolt 128:1-2)

1988. február másodikán születtem Miskolcon. Idén nyáron nősültem, februárra várjuk első gyermekünket feleségemmel.

A Földes Ferenc Gimnáziumban érettségiztem, általános orvosi diplomát a Debreceni Egyetemen szereztem. Ötödik éve dolgozom a megyei kórházunk neurológiai osztályán, ebben az évben fogok szakvizsgázni.

2002-től, konfirmációm óta vagyok tagja református egyháznak. 2007-től pedig a Tetemvári gyülekezet tagja vagyok.

Egy súlyos betegségből felépülést követően, kb. tíz éve fogadtam el megváltómnak Jézus Krisztust. Ifjúsági bibliakörökben hasznos iránymutatást és ismereteket kaptam lelki vezetőimtől, melyért nagyon hálás vagyok.

Gyakorlatias embernek tartom magam és úgy érzem, hogy ezzel jelentősen tudnék segíteni gyülekezetünknek.

A Bibliából a kedvenc, illetve legtöbbet olvasott könyvem a Jakab levele. Kedvenc igehelyem az *Ef 2:8-9*: „*kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.*”

Jónyer Dávid dr.

Kaizler Sándor

1965-ben születtem ikertestvéremmel Miskolcon, apai ágon régi kántor-tanítói református családban. Édesapám kántor-tanító, általános iskolai tanár, édesanyám tanítónő volt. Nős vagyok. Feleséggemmel Csubri Reginával református hitben neveljük óvodás korú, egyetlen fiúgyermekünket, Sanyikát. Általános és középiskoláimat Miskolcon végeztem. Tanulmányaimat a Semmelweis Egyetem Egészségügyi Főiskola Karán folytattam, majd elvégeztem a Debreceni Egyetem Népegészségügyi Szakát. Jelenleg a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Kormányhivatal Népegészségügyi Főosztályán dolgozom. 1978-ban dr. Szilágyi István nagytiszteletű úrnál konfirmáltam a Tetemvári Gyülekezetben, azóta érzem magam a gyülekezet tagjának. Részt vettem a leégett templom újjáépítési munkálataiban, ekkor még jobban megerősödött a gyülekezethez való kötődésem. Hálás vagyok Istennek, hogy szüleim istenfélő, templomba járó élete, bennem is elvetette a hit kegyelmét. Jézus Krisztussal való találkozásom nem megtérés szintű volt. Gyermekéveimtől kezdve fokozatosan erősödött meg bennem Jézus Krisztus követése iránti elköteleződés. Mint pópresbiter, tagja voltam az elmúlt 6 évben szolgálatot teljesített presbitériumnak. Legfőbb szolgálatom az istentiszteletek ügyeleti szolgálatainak szervezése, valamint lebonyolítása volt. E szolgálat közben találkozhattam legtöbbször a gyülekezett tagjaival. Fenti szolgálat mellett részt vettem a missziói csoport tevékenységében, gyülekezeti alkalmak rendezésében.

Presbiterként elsőként a missziói szolgálatban, a gyülekezet építésében szeretnék részt venni. Önmagában nem csak azzal a céllal, hogy a gyülekezet létszáma növekedjen, hanem a meglévők hite is erősödjön, a gyülekezet betöltse Krisztusi küldetését. Fontos számomra az elesettek, betegek, szegények megsegítése. Isten segítségét kérve, hittel, szeretettel igyekszem az ezzel járó feladatokat, szolgálásokat ellátni.

„Ezért tehát míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.” (Gal 6:10).

Miskolcon születtem 1973-ban. Református családból jövök, mindkét nagyapám református lelkész volt. Nőtlen vagyok. Építőmérnökként tervezéssel, szakértéssel foglalkozom saját vállalkozásomban.

Még gimnazista koromban ismeretem fel, hogy nincs értelme a Teremtő nélkül élni. Azóta az Ő útján igyekszem járni. Bizalmamat az Atyában, és a hitemet ajándéknak tekintem.

Hét éve csatlakoztam ehhez a gyülekezethez, a FeTa körbe járok rendszeresen.

Az iskola, az óvoda, és egy műemlék templom fenntartása nem kis feladat, melyek időnként eléggé leterhelik a gyülekezetet is, lelkészeinket is.

Fontos célnak tartom tehát, hogy egyrésztől mind az intézmények, mind a gyülekezeti élet jól szervezeten, átláthatóan és egyre hatékonyabban tudjon működni, hogy maradjon energia a gyülekezet eredeti küldetésére is. Motivált vagyok abban, hogy a gyülekezetünk egyre inkább tudatos emberek lelki közösségévé váljon, ahol lehet fejlődni, és ahol még jól is érezzük magunkat.

Nem vagyok viszont elkötelezett olyan megkövesedett struktúrák, hagyományok és gyakorlatok iránt, amik a fentieket nem segítik elő.

Kalydy Zoltán

**Kenyeres
Gábor, dr.**

1979-ben születtem Nyíregyházán, 2003 óta élek Miskolcon. Nős vagyok, feleségem dr. Kenyeresné dr. Ignáth Andrea, szintén gyülekezetünk tagja. Három gyermekünk: Gréta, Máté és Dóra. 2003-ban diplomáztam a Debreceni Egyetem jogi karán, 2010-től a Miskolci Járásbíróság büntető ügyszakos bírójaként dolgozom. Gyermekként görögkatolikusnak kereszteltek, de a Deszkatemplom gyülekezetében tértem meg 2007-ben, azóta járok a gyülekezetbe. 2016. év virágvasárnapján konfirmáltam a Deszkatemplomban.

Megtérésem óta tagja vagyok a gyülekezet FeTa bibliakörének, ebben a körben igazi testvéri közösségre találtam, ahol hétről-hétre a testvérekkel együtt építjük egymás hitét.

Tudom, hogy az Úr okkal vezetett ebbe a gyülekezetbe, ezért eddig is igyekeztem kivenni a részemet a gyülekezeti szolgálatból. Segítséget nyújtottam a parókia felújítása közben felmerülő jogi problémák megoldásában. Feleségem dolgozta ki a gyülekezeti alapítvány megújult alapító okiratát, amely munkában szintén részt vettem. Nem csak a szellemi munkában vállalom szerepet, hanem családommal örömmel vagyunk ott a templom őszi és tavaszi kitakarítása során, de szívesen vettem részt az ifi terem festésében, és a baba-mama szoba felújításában is.

Presbiterré választásom esetén szeretnék különös hangsúlyt fektetni a gyülekezetépítésre. Fontosnak tartom, hogy a gyülekezetünk olyan elő hitű közösség legyen, amely példát mutat városunkban. A gyülekezetünknek nem csak fizikailag, hanem a Mt. 5,14 értelmében is hegyen épült várossá kell válnia. Ennek lényeges eleme az iskolában végzett missziós tevékenység, amelyben érzésem szerint a presbitériumnak sok tennivalója lesz. Ebben a körben kiemelten fontosnak tartom a tanárokkal és szülőkkel szervezett találkozókat, ahol bizonyágtétellel, beszélgetésekkel tudja a presbitérium előmozdítani a missziót. Szakmámból adódóan szívesen fogok foglalkozni a gyülekezet működése kapcsán felmerülő jogi természetű problémákkal is.

A fenti célok a gyülekezeti megújulás kifejezésben összegezhethők, amely a konfirmációs ígém üzenete is: *„De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézs 40:31).*

64 éves nyugdíjas autószerelő gépésztechnikus. Nős. Három felnőtt lányunk van. Mindhárman családosak. Összesen nyolc unokám van. Sajnos nem Miskolcon élnek. 2009 óta vagyok a tetemvári gyülekezet tagja. Templomba járó ember voltam, de ritkán, 2009 előtt is. 2002-ben idősebbik lányunk egy súlyos műtéten ment keresztül és azóta biztos vagyok benne, hogy az orvostudomány mellett van egy fölsőbb irányító is. Eddig gyülekezeti munkába nem vettem részt, de mindig számíthattak rám műszaki dolgokban. Szolgálati terveimben is a műszaki problémák megoldásában kívánok tevékenykedni.

Választott ige: *Prédikátor könyve 3. fejezet: „Mindennek megvan a maga ideje.”*

Kolozsvári József

Kovács Andrea

Nyelvtanárként dolgozom egy nyelviskolában. A gyülekezetnek 2000 óta vagyok tagja. Nem hívő családban nőttem fel, ennek ellenére mindig éreztem Isten jelenlétét az életemben. Ahogy teltek az évek, egyre többet akartam Róla tudni. Elkezdtem napi rendszerességgel olvasni a Bibliát, és egy ökumenikus közösséghez is csatlakoztam, akikkel évente egyszer egy csendeshetet töltöttünk bibliatanulmányozással, sok imádsággal és tartalmas beszélgetésekkel. Mindezek segítettek abban, hogy ne csak ismeretem legyen Istenről, hanem személyesen is megismerhessem Őt. Ezek alatt az évek alatt egyre fontosabb lett az is a számomra, hogy a saját gyülekezetembe ne csak eljárjak, hanem valóban oda is tartozzak. Ezért igyekeztem megragadni azokat az alkalmakat, amik lehetővé tették, hogy a gyülekezeti tagokat jobban megismerhessem. Erre nagyon jónak bizonyultak/ bizonyulnak a kirándulások, vagy akár a közös templomtakarítás is, de legfőképp a bibliakörök. Megalakulása óta a Kövess Engem Kör tagja vagyok. Sokat jelentenek nekem az alkalmaink, hogy együtt tudunk gondolkodni, hogy egymás hitéből is épülhetünk, és hogy a problémáinkat is meg tudjuk egymással osztani. A kör tagjainak köszönhetően második otthonomnak tekinthetem a gyülekezetet.

Az elmúlt három évben részt vettem a Kereszt-kérdések sorozatán is csoportvezetőként. Ezt nagy kiváltságának és nem kevésbé nagy feladatnak éltem meg. Minden évben felemelő volt azt látni, hogy a résztvevőket milyen őszinte Isten-keresés hívta ezekre az alkalmakra, és hogy a kurzus végére nem csak Istenhez, de egymáshoz és a gyülekezethez is közelebb kerültek.

Tavaly szeptember óta az Új Ifiben is segédkezek szükség esetén. A továbbiakban is az eddig vállalt feladataimat szeretném végezni, és segíteni a gyülekezeti tagoknak abban, hogy akinek fontos ez a közösség, az megtalálhassa a maga szerepét és helyét.

„Amit tesztek, jó lélekkel végezzétek úgy, mint az Úrnak, és nem úgy, mint az embereknek.” (Kol 3:23)

1954.12.03.-án Miskolcon születtem. Iskoláim nagy részét Miskolcon végeztem . A tetemvári gyülekezetbe 1994-től tartozom. Hálás vagyok, hogy akkor a Teremtőnk ebbe a gyülekezetbe hívott. Feleségem és gyermekem is ennek a gyülekezetnek a tagja. A templom leégése utáni évben kerültem a presbitériumba mint pótpresbiter. A következő évtől pedig presbiter lettem. Azóta vagyok presbitere a gyülekezetünknek.

Tagja vagyok még a dél-borsodi és az országos presbiteri szövetségnek is. Isten kegyelméből azóta tevékenykedem a gyülekezetben. Az elmúlt 6 évet pedig sáfársági gondnokként szolgáltam. Remélem, a kedves testvérek megalégedésére volt minden tevékenységem.

Kovács Gábor

Molnár Pál, dr.

Gyerekkorom meghatározó „otthon vagyok” élménye a Sajó völgyében Vadna községhez fűz, ahol édesapám csaknem öt évtizedig végezte lelkészi szolgálatát. Szinte természetes volt a pártállami idők ellenére is a templomba járás, de lelki töltetet, igaz hitet édesanyámtól kaptam. Itt éltem át a falu erőszakos kollektivizálásának erkölcs- és vallásromboló hatását. E faluból bejáróként tanultam az általános iskola felső tagozatán a szocialista Kazincbarcikán (igaz, nagynéném és egyéb klerikális kapcsolatok melletttem voltak), majd a Földes Gimnáziumban érettségiztem (Pápay tanár úr Ady és József Attila istenes költészetét is megismertette velünk). A Debreceni Orvostudományi Egyetem elvégzése után (ahol a Nagyerdei Gyülekezetbe, orgonahangversenyekre a Nagytemplomba jártunk) a B-A-Z Megyei Kórház belgyógyászatán töltöttem egy évtizedet, immár 30 éve Szerencsen a belgyógyászati és gasztroenterológiai szakrendelést vezetem. 39 éve esketett apósom itt a Deszkatemplomban. Feleségem Arday Márta nyugdíjas labor szakasszisztens, korábban presbiter, jelenleg „hivatásos nagymama”. Palcsi és Orsi gyermekeink a Lévayban végeztek, 5 unokánk közül Anna és Dávid a Jókai-ban 4. osztályosok, Ábel most kezdi a Gödöllői Református Óvodát. Egyházunk és közösségünk ügyét igyekeztem szolgálni számos alapítványban (Békesség Háza, Deszkatemplomért), Sárospataki Kollégium Gimnáziuma, Lévay Igazgatótanácsa, Kazincbarcika Tompa Mihály Ref. Ált. Isk. elindítása. Közegyházi tisztségeket is betöltöttem egyházmegyei gondnokként, jelenleg egyházkerületi főjegyző (főgondnokhelyettes) vagyok és hivatalból Zsinatunk tagja. Ezekkel egyúttal gyülekezetünk külkapcsolatát is képviseltem.

29 éve presbiterként, egy ciklusban diakóniai gondnokként szolgáltam gyülekezetünkben, legutóbb a Missziói bizottság tagjaként. Rendezvényeken, templomtakarításban segítettem, ajtónállóként fogadtam a betérőket. Úgy érzem a közösségépítés jelenlegi gyakorlati lehetősége az istentiszteletek előtti, főleg utáni beszélgetések formája. A kiscsoportos együttlétek mellett, úgy érzem, jó lenne egy több generációs nagyobb, több napos nyári tábort szervezni (a Debreceni Nagyerdei Gyülekezet példájára). Urunk megtartó kegyelmének megtapasztalását, megélését szeretném közvetíteni gyülekezeti tagjaink felé, hogy nehézségeik, gondjaik, bajaik ellenére is van reményük. (Saját élményem: betegségem idején a gyülekezet imája meghallgatásra talált az Úr előtt). Mert mindeddig megsegített az Isten és gondja van az Őt félőkre. Krisztus a jövő-együtt kövessük őt!

1976. decemberében születtem Nagyváradon, református családban. Szüleimmel és nővéremmel 28 évvel ezelőtt települtünk át Magyarországra.

Középiskolámat Sárospatakon a Református Kollégium Gimnáziumában végeztem, majd okl. közgazdász, valamint jogi-szakokleveles közgazdász diplomákat szereztem a Miskolci Egyetemen. Jelenleg a miskolci Bosch kéziszerszám üzemében dolgozom logisztikai csoportvezetőként.

Feleségem, Pásztorné Sipos Katalin gyülekezetünk iskolájában tanít és a Szikszói Református Gyülekezet Kórusának vezetője; jelenleg két éves Domonkos kisfiunkat neveli otthon.

1990 óta tartozunk családdal a Tetemvári Gyülekezethez, ahol konfirmáltam, megismertem a feleségemet a gyülekezeti kórusban, itt kötöttünk házasságot, és kereszteltük gyermekünket.

Feleségemmel örömmel vettünk részt gyülekezetünk jegyesoktatásában, illetve gyakoroltuk hitünket a Kövess Engem Kör tagjaiként.

Tekintettel a végzettségemre és a gyakorlati tapasztalatomra, szívesen vállalnék feladatot a sáfársági munkában, de más olyan területen is, amelyben használni tud Isten a gyülekezet épülésére.

Azon a napon, amikor választ kellett adnom a jelölésre, az alábbi ígét kaptam, amely megerősített a szolgálatra való felhívás elfogadásában: *„Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett Isten, hogy azok szerint éljünk.” (Ef 2:10)* Olyan presbitérium tagja szeretnék lenni, amely Isten dicsőségére végzi a szolgálatát, támogatva a lelkipásztorainkat, hogy ők a gyülekezet lelki fejlődésére és az evangélium tanítására koncentrálhassanak.

*Pásztor Árpád
Zsolt*

Pintér Zoltán

Makón születtem 1958. augusztus 11-én. Miskolcra 1976-ban kerültem, az akkori Nehézipari Műszaki Egyetemen lettem gépészmérnök 1981-ben. Feleségemet az egyetemi évek alatt ismertem meg, 1980-ban kötöttünk házasságot. Két gyermekünk született. Gábor 33 éves, házas, két gyermekük van. Judit 16 éves, a Lévy Gimnáziumban tanul.

Hitben élő feleségem és családja hatására jutottam közel Krisztushoz. A '70-es évek végén a sajóvámosi atyafiak akkori békés környezete, lelkészüik, apósom bölcsessége alakította gondolkodásomat. Hitre jutásomban szeretetük, türelmük, befogadó magatartásuk segített. A Miskolc-Tetemvári Református Egyházközséghez a '80-as évek elején családi elődöket követve csatlakoztunk. Sokáig passzív tagjai voltunk a gyülekezetnek. Ebből az állapottól a templom újjáépítése idején végzett szervező és gyülekezet képviselői munka zökkenetett ki. Munkahelyi tapasztalataimat, városfejlesztési tevékenységemet jól tudtam hasznosítani a közösség javára. A templom felszentelésének évében lettem presbiter. Az első presbiteri ciklus konfliktusoktól sem mentes időszakának legjelentősebb gyülekezeti döntése a Pallos utcai általános iskola egyházi fenntartásba való átvétele volt. Ennek előkészítő munkájában vettem részt. 2005-ben a testvérek újra presbiternek jelöltek. A presbitérium megalakulása után gondnokként a sáfársági ügyek vitele és a főgondnok tevékenységének segítése volt a feladatom. 2011-től főgondnokként végzek szolgálatot a gyülekezeti élet irányításában a lelkipásztor mellett. Az elmúlt hat év fontos eseményeiben: a lelkész választásban és iskolánk óvodával bővítésén aktívan munkálkodtam. Az egyházközség intézménye igazgatótanácsának évek óta tagja, jelenleg elnöke vagyok.

Az új presbiteri ciklusra gondnoki tisztségre kaptam jelölést. Megválasztásom esetén a gyülekezet Istentől áldott lelki gyarapodását, a lelkészek és a gondnokok jó együttműködését és a presbitérium hatékony munkavégzését tartom a legfontosabb céloknak.

A rám bízott feladat Isten iránti szolgálat, amelyben magam is lelkileg erősebb leszek.

1969-ben születtem Skóciában és ott is nőttem fel. A helyi presbiteriánus gyülekezet tagjai voltunk (a szüleim presbiterek voltak, édesapám gondnok), és tinédzserként odaadtam az életemet Krisztusnak. Földrajzot, politikát és közgazdaságtant tanultam angol és amerikai egyetemeken.

1990-ben jöttem először Magyarországra a hejcei bibliatáborba, és 1990-91 között földrajzot tanítottam a Sárospataki Református Gimnáziumban. 1994 óta élek Miskolcon, és azóta járok a Tetemvári Gyülekezetbe. 1994-től 2003-ig a Tiszáninneri Református Püspöki Hivatalban szolgáltam mint D. Szabó Dániel főgondnok titkára. Ennek az időszaknak két meghatározó élménye volt számomra: a leégett Deszkatemplom újjáépítése és a miskolci Református Világtalálkozó megszervezése a deszkatemplomi testvérek segítségével.

2003 óta a Wycliffe Bibliafordítók pénzügyi koordinátoraként dolgozom: magyar misszionáriusokat küldünk a világ minden tájára, hogy lefordítsák a Bibliát azokra a nyelvekre, amelyeken eddig még nem létezett a Szentírás.

Feleségem, Horkay Ibolya, Kárpátaljáról származik, és a Miskolc-Diósgyőri Református Általános Iskolában tanít 1998 óta, ahova három gyermekünk, Júlia, Dávid és Jázmin is jár.

2006-tól egyházközségünk presbitere vagyok, amit megtiszteltetésnek érzek. Az eddigi feladataim közé tartozott a vasárnapi istentiszteleteket utáni pénzszerűség és a gyülekezetünk weboldalának a szerkesztése, ami továbbra is szívesen végzek.

Az egyik kedvenc igeversem:

„Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten hatalma az minden hívőnek üdvösségére.” (Rm 1:16)

Robb Martin M.

Szilágyi István
Levente

1943-ban születtem Kassán. Gépészmérnök, mérnök-közgazdász és közlekedési szakmérnök vagyok. 24 éven keresztül a Miskolci Közlekedési Zrt. alkalmazottja, majd 14 évig, nyugdíjazásomig, a cég vezetője voltam.

Édesapám, dr. Szilágyi István közel ötven évig volt a gyülekezet lelkipásztora. Feleségem Nagy Ilona közgazdász, könyvvizsgáló ma már ő is nyugdíjas. Két gyermekünk és öt unokánk van, a hatodik érkezését január hónapban várjuk.

Egész életemben a Református Egyházhoz és azon belül is a temvári Deszkatemplom gyülekezetéhez kötődtem. Eddigi tevékenységem során a templom újjáépítésének koordinátora voltam, hosszú évek óta vagyok presbiter és néhány évig főgondnok is lehettem. Tevékeny szerepet vállaltam a Jókai általános iskola és Perei erdei iskola elindításában.

2005 évben elszenvedett stroke-om mozgásomban korlátoz ugyan, ha a gyülekezet bizalmat szavaz, szeretnék továbbra is presbiterként munkálkodni és tapasztalatommal, személyes hozzájárulásommal erősíteni a gyülekezet missziói tevékenységét.

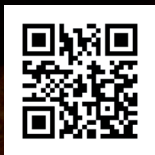
„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelttetek, és én megnyugosztalak titeket.” (Mt 11:28)

Áldás békesség!

CNC forgácsolóként dolgozom egy miskolci alkatrészgyártó kft-nél, házasságban élek feleségemmel. Egy felnőtt fiunk van, aki a Károli Gáspár Református Teológián tanul. Jézus Krisztust 2007-ben fogadtam el személyes megváltómul a Bethánia CE szövetség családi hitmélyítő hetén. Azóta az Urat szolgálom, az evangélium terjesztésén munkálkodom abban a körben és helyzetben ahová az én Uram és Megváltóm állít. A Tetemvári Gyülekezet tagja a 2013-as év óta vagyok családommal. Rendszeresen látogatom a Kövess Engem Kör alkalmait. Megválasztásom esetén is az a célom, hogy eljusson mindenkihez az örömhír: van Megváltónk, aki bűneinkért halt meg a kereszten, és értünk támadt fel, hogy örök életünk legyen! Erre az évre választott vezérigém, mely egy csendesnapon hangzott el: „*Légy erős, szedjük össze erőnket népünkért és Istenünk városaiért! Az Úr pedig tegye azt, amit jónak lát*” (2Sám 10:12). Ezt az ígét szeretném adni a testvéreknek is, buzdítva mindenkit a presbiterválasztáson való aktív és felelős részvételre.

Tokodi László

*Felelős szerkesztő: Almási Ferenc
A szerkesztőbizottság tagjai:
Dr. Benke László, Jobbágy Péter, Jobbágy Tamás
Megjelenik évente négy alkalommal az Egyházközség terjesztésében
Az újság ingyenes, kiadása adományokból történik*